

Kultúrna revolúcia '68

Arkadiusz Stelmach

20. augusta 2019 ✚ Cirkev ✚ Revolúcia a kontrarevolúcia

Aby sme mali predstavu o tom, čo je to neomarxizmus, najprv si pripomeňme, čo je klasický marxizmus. Klasický marxizmus – vypracovaný najmä Karlom Marxom, Friedrichom Engelsom a neskôr Leninom, Rosou Luxemburgovou a Jozefom Stalinom, je ideológia, ktorá popiera existenciu akejkoľvek nemateriálnej skutočnosti. Ideológia, ktorej cieľom bolo vytvoriť beztriednu spoločnosť, podobnú primitívnym prvotnopospolným spoločnostiam, existujúcim pred vznikom civilizácie, spoločnosť rovnostársku, v ktorej ľudia žijú v úplnej slobode, bez majetku, rodiny a náboženstva. Spomeňme si na komunistický manifest, čiže pieseň Johna Lennona – *Imagine*. Tento manifest opisuje ciele marxizmu, a to aj klasického, aj toho nového:

Predstav si, že nie je žiadne nebo
Je to jednoduché, keď to skúsiš
Žiadne peklo pod nami
Nad nami len obloha
Predstav si všetkých ľudí žijúcich pre dnešok

Predstav si, že nie sú žiadne krajiny
Nie je to ťažké
Nič za čo sa oplatí zabíjať alebo zomrieť
A tiež žiadne náboženstvo
Predstav si všetkých ľudí žijúcich svoj život v mieri

Som zvedavý, či to dokážeš
Nebol by dôvod na chamtivosť ani hlad
Bratstvo človeka (medzi ľuďmi)
Predstav si všetkých ľudí
Deliacich sa o svet

Foto: Sorbonna 1968, zdroj: wikipedia.com

Zdá sa, že ruskí komunisti boli prví, ktorí pochopili, že nová verzia kultúrneho marxizmu, založená na sexuálnej revolúcii, musí rozložiť nielen kapitalizmus, ale každý systém - vrátane komunistického - pokiaľ bude chcieť vytvoriť podmienky pre efektívnu prácu (K. Karón).

Vo veci zmeny taktiky Stalina v Sovietskom zväze došlo ku konfliktu medzi leninistami-stalinistami a trockistami. Stalinisti mali za cieľ zavádzať komunizmus vo svete formou ozbrojenej a krvavej revolúcie (Červená armáda), vedenej revolučnou elitou. Trockisti so svojím vodcom **Leibom Davidovičom Bronštejnom**, známym ako Lev Trockij, sa chcel pridržiavať pôvodných direktív Marxa a Engelsa. Trockij veril, že na to, aby revolúcia zvíťazila:

- musí sa uskutočniť zdola, zapojením spoločnosti – robotníkov
- musí byť demokratická, musí sa opierať len o robotníkov, ktorých chcel zaktivizovať, aby robili revolúciu
- nie najmä o profesionálnych revolucionárov byrokratov (revolučné elity)
- Trockij chcel uskutočňovať permanentnú revolúciu po celom svete a nie ako Stalin – zamerať sa len na Sovietske Rusko.

Komunisti na Západe, vedomí si svojej porážky i čiastočného zlyhania marxizmu v Rusku, začínajú intenzívny výskum. V roku 1924 vo Frankfurte nad Mohanom vzniká Inštitút spoločenských vied, ktorý sa do dejín zapísal ako “Frankfurter Schule” (Frankfurtská škola). Inštitút sa stal centrom pre výmenu názorov komunistov z celého sveta. Zároveň v Taliansku pôsobil a tvoril ďalší komunista Antonio Gramsci. Frankfurtská škola pozorovala zlyhanie klasického marxizmu. Všimla si, že klasický marxizmus ustúpil princípom prírody, a kvôli tomu nebol dostatočne radikálny. Preto bolo rozhodnuté, že **marxizmus treba zradikalizovať**. Skúmali, čo činí z človeka predstaviteľa “ujarmujúcej buržoázie”. Ukázalo sa, že to nebolo bohatstvo alebo výrobné prostriedky, ktoré vlastní, ale kultúra a morálka, ktorú človek dostáva v rodine. Preto prišli k záveru, že je nutné zničiť kultúru, morálku a rodinu. A toto vlastne požadovali už Marx a Engels.

Nový marxizmus si všimol, že sférou, ktorá môže najhlbšie zdegenerovať človeka a tiež kultúru, sú deviácie v sexuálnej oblasti. Treba zdôrazniť, že toto oslobodenie človeka v marxizme znamená jeho celkovú degeneráciu. Katolícka cirkev robila dobre, že v priebehu stáročí vypracovala krásnu kultúru a morálku, ktoré sexuálnu sféru zasadili do zdravého rámca. Napr. Cirkev chránila deti a mladistvých pred predčasným kontaktom s pohlavnou sférou a presadzovala budovanie charakteru, ako aj náročnú výchovu, ktorá pomáhala usporiadať pohlavnú oblasť. Aby sa potom táto oblasť mohla rozumne realizovať v jedinej bezpečnej forme – v monogamnom a nerozlučnom sviatostnom manželstve. To vytvorilo systém bezpečného formovania stále nových pokolení ľudí. Ľudia, ktorí pomocou milosti, osvietení svetlom Ducha Svätého, užívajúc svoj rozum a prirodzenosť, povzniesli seba i svet tým, že si zem podmanili a často dosiahli vysoký stupeň svätosti, veľkorysosti, kultivovanosti, dôstojnosti a obetavej lásky. To všetko bolo možné, pretože Cirkev – jediná učiteľka plnej pravdy – najlepšie pozná ľudskú prirodzenosť. Cirkev vie, čo túto prirodzenosť buduje a pozdvihuje a čo ju ničí a tlačí dokonca pod úroveň zvierat, ktoré sú vedené úžasným inštinktom, ktorým dal Boh.

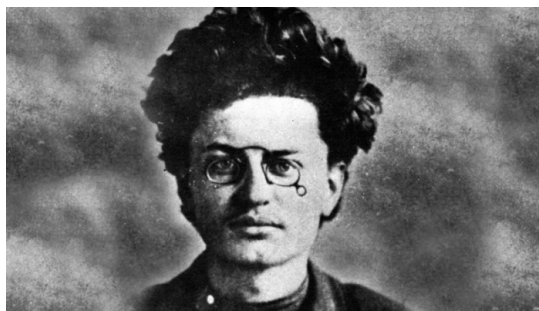

Foto: A. Gramsci, zdroj: wikipedia.com

Neomarxizmus ochotne využil teórie vypracované Sigmundom Freudom a jeho učeníkmi. **Takto vznikol freudomarxizmus.** Freudovi žiaci, ako napr. Wilhelm Reich, rýchlo rozpoznali deštruktívny potenciál psychoanalýzy i novej doktríny o ľudskej sexualite. Začala sa **Sexuálna revolúcia – podstatný prvok neomarxizmu.** Wilhelm Reich v knihe *Sexualita v kultúrnom boji* z roku 1936, neskôr vydané pod titulom *Sexuálna revolúcia*, predstavil teóriu neskôr nazvanú **freudomarxizmus, podľa ktorej potlačenie sexuálneho pudu u detí vedie k vzniku patologickej osobnosti, ktorá ľahko podlieha vplyvu fašizmu, pričom zdrojom tejto** patológie je podľa Reicha rodinná výchova, rodičovská autorita a náboženská sexuálna morálka. Reich ako človek bol sexuálny maniak, sex bol jeho posadnutosťou. Jeho cieľom bolo oslobodenie človeka spod vlády tradičnej morálky. Preto podľa jeho názoru sexuálna revolúcia (demoralizácia) bola hlavným cieľom a sociálna revolúcia ju mala predchádzať a jej slúžiť.

Reichove teórie do Frankfurtskej školy zaviedol Erich Fromm a Max Horkheimer. Freudomarxizmus objavil spôsob, ako efektívne zničiť akýkoľvek dobre organizovaný spoločenský systém prostredníctvom programovej sexualizácie, demoralizácie a anarchizácie detí a mládeže, a tak rozvrátiť systému výchovy a vzdelávania a znemožniť mladej generácii, aby nadobudla opravdivé vzdelanie a tímové zručnosti. Reich vyhlasoval, že človek sa musí oslobodiť od všetkých morálnych noriem, oslobodiť sexuálny pud a usilovať sa o neobmedzený orgazmus, o ničím neobmedzovanú sexuálnu rozkoš. Keby sme to opisovali katolíckymi kategóriami, človek by sa podľa Reicha musel vrhať do všetkých, dokonca aj tých najdivokejších a najabsurdnejších sexuálnych výstrelkov! Je povinný podliehať každému našepkávaniu hriešnej – hriechom skazenej ľudskej prirodzenosti. Samozrejme, že taký život vylučuje existenciu rodiny, založenej na monogamnom zväzku muža a ženy. Dôsledok je ten, že svet bez rodiny znemožňuje výchovu detí, aby sa z nich stali normálne a zodpovedné osoby, ktoré sa riadia rozumom členov spoločnosti. V konečnom dôsledku to vedie k hlbkej degradácii človeka, kultúry a spoločnosti. Likvidácia sexuálnej morálky vedie k zániku rodiny a tým k zániku spoločnosti.

Ďalším nástrojom revolúcie nového marxizmu je tzv. **Pochod inštitúciami.** Inštitúciami podľa nového marxizmu sú všetky súčasti kultúry, civilizácie, spoločnosti, ktoré vcelku marxisti nazývajú systém. Systém, ktorý nenávidia a ktorý chcú zničiť. **Ide teda tiež o spoločenské štruktúry a mechanizmy, zodpovedné za poriadok.** Inštitúciami sú teda spoločenské bytosti, ktoré vznikali prirodzeným spôsobom alebo dokonca boli stvorené Bohom, ako napr. manželstvo, rodina, škola, sociálne triedy, združenia, podniky. Inštitúciami sú tiež podľa neomarxizmu morálka, veda, jazyk a **identita.** V tom spočíva idea Pochodu inštitúciami, čiže vstupu do týchto inštitúcií a ich rozkladu zvnútra. Jedným z propagátorov tejto stratégie bol nemecký komunista Rudi Dutschke. Vyhlásil ju v roku 1976. Mottom tejto

stratégie bol výrok „prevrátiť celý ten krám hore nohami“. A práve to chce robiť neomarxizmus, aby zničil človeka a celú realitu. Ale – a to je veľmi dôležitý bod – to nie je tak, že namiesto reality, akú stvoril Boh, bude nejaká iná realita. Nie, nebude, pretože človek nie je Boh, aby ju stvoril. Bude to len negácia, deformovanie, karikatúra pravdivej skutočnosti, podobne ako komunistický štát bol karikatúrou štátu, socialistická ekonomika bola karikatúrou normálnej slobodnej ekonomiky, ako zväzok dvoch homosexuálov je karikatúrou rodiny, ako nové genderové pohlavia, ktorých sú už desiatky, sú karikatúrou pohlavia. Najhoršie na tom je, že tento Pochod inštitúciami zahŕňa aj katolícku cirkev, ktorej niektorí prominentní členovia niekedy pripomínajú tajomníkov OSN, majúcich na starosti manažment katolíkov. Okrem **sexuálnej revolúcie** a **Pochodu inštitúciami** sa ďalším nástrojom boja o komunistickú utópiu pre neomarxizmus stala **Kritická teória**.

Kritická teória (Max Horkheimer napísal v roku 1937 knihu s názvom „Kritická teória“). Kritická teória je nový spôsob opisovania reality formou jej negácie a dekonštrukcie. Všetky prvky reality dostávajú nový význam a nové vysvetlenie. V skutočnosti je kritická teória popretím Boha a stvorenia. Je negáciou Boha a negáciou reality. Napr. Absolútne, čiže Boh, je negované a z tej negácie, z ničoty, vzniká akési anti-absolútne. Ničota v neomarxizme získala štatút absolútne. Namiesto „Som, kto som“ vzniká „Nie som, kto nie som“. A rovnako je to aj s realitou. Tá zostala zdegradovaná len na proces, ktorého jediným prejavom je pud – predovšetkým pud sexuálny. **Kritickú teóriu** ľahko pochopíme, keď sa pozrieme, čo neomarxizmus urobil s pojmom rodiny. Neomarxizmus zmenil definíciu rodiny, takže ona dnes znamená už čosi iné. Dokonca treba veľmi dávať pozor na práva vznikajúce napr. v Európskej únii, pretože sa môže stať, že tam, kde sa hovorí o rodine, v skutočnosti pôjde o zväzok dvoch homosexuálov. Okrem toho v mnohých krajinách sa zväzok dvoch osôb rovnakého pohlavia nazýva manželstvom a rodinou. Dokonca sa takýmto párom dávajú deti na adopciu. Ďalším príkladom kritickej teórie v praxi je otázka práva na život. Dnes život už neznamená život od počatia po prirodzenú smrť, pretože život počatých a nenarodených detí nie je uznávaný ako život. Neuznáva sa ani život chorých osôb a aplikuje sa eutanázia. Niekedy aj bez súhlasu pacienta. Je to proces, pri ktorom pojem za pojem je akoby znútra zbavený svojho pravdivého významu a naplnený pravým opakom. Napr. homosexuálna úchylka sa nazýva rodinou a skutočná rodina je zasa opisovaná v kategóriách patológie – napríklad *Istanbulský dohovor* o prevencii domáceho násillia. Kritická teória podporuje Pochod inštitúciami. Napr. po prevzatí moci generáciou revolucionárov z mája roku 1968 sa táto moc začala využívať na tvorenie chaosu a na jeho smerovanie. Takže opäť máme ten istý mechanizmus. Prirodzené bytie pochádzajúce od Boha, akým je moc, je nahradzované znútra niečím opačným, čiže stáva sa základom nie poriadku, ale chaosu!

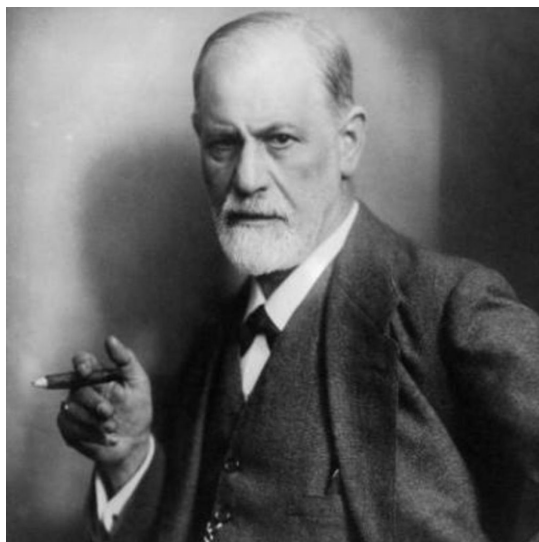

Foto: S. Freud, zdroj: wikipedia.com

Pochod inštitúciami bol teda dezorganizovaním tradičných inštitúcií, častí systémových komponentov s cieľom ich zničenia, a to nepozorovane a znútra. Najdiabolskejšie je to, že neomarxisti sa snažia používať autoritu tradičných inštitúcií, dokonca aj keď ich činnosť je úplne v rozpore s ich pôvodnou funkciou. My, obyvatelia postkomunistických krajín, ktorí máme skúsenosť s marxizmom starého typu, ktorý bol presadzovaný terorom, a ktorí sme na vlastnej koži zažili inštitúcie spájané s násilím a klamstvom, máme voči týmto inštitúciám menšiu dôveru, pretože v našich očiach sú skompromitované. Dobré vieme, že môžu dokonca klamať, kraľnúť a zabíjať. V neomarxistickom modeli si tieto ovládnuté inštitúcie uchovávajú vo svojich štruktúrach osoby zo starého systému, ktoré dodávajú vierohodnosť týmto, už veľmi zdiskreditovaným inštitúciám. Tieto osoby, reprezentujúce starý systém, sú niekedy zradcami, oportunistami a niekedy sú to neorientovaní, tzv. užitoční idioti. Marxisti pochopili, že najťažšie bude frontálne zničiť náboženstvo, a preto sa rozhodli aj naň aplikovať Pochod inštitúciami. Frontálny útok na tradičné inštitúcie bol v starom marxizme jednoducho príliš nákladný, vzbudzoval odpor a ničil dôveru v marxistov. Okrem zničenia starých inštitúcií si vyžadovalo zakladať nové inštitúcie, predovšetkým inštitúcie teroru.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kulturna-revolucia-68/>